

δικαίως νὰ ὀνομασθῆ ὁ Χρυσοῦς αἰὼν τῶν Μοναχῶν τῆς Ρώμης. Οἱ προσκυνηταὶ ἔτρεχαν πανταχόθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, φωνάζοντες τώρα μάλισα, ὅ,τι ἐφώναξαν τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα οἱ Ἀνατολικοί, ὡς πλήρωσι τῆς Δαυϊτικῆς προφητείας « Προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔσῃσαν οἱ πόδες αὐτοῦ [Θ]. »

Φ. Ἄ! Τὸν ψαλμὸν τοῦ Δαυὶδ ἐνόμισαν προφητείαν περὶ τῆς μελλούσης προσκυνήσεως τῶν Ἱεροσολύμων! Θαυμάζω πῶς δὲν ἐπροσάρμοσαν καὶ ὅ,τι λέγει κατωτέρω εἰς τὸν αὐτὸν ψαλμὸν ὁ προφήτης, περὶ τῶν Ἰουδαίων ἱερέων τῆς Ἱερουσαλήμ.

Κ. Καλὰ σοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡ ἀκολουθία τοῦ ψαλμοῦ, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν καὶ πρῶτα λόγια ἀπέβλεπαν εὐς προσκυνητάς, τὰ ἀκολουθα εὐλόγως ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῶσαν εἰς τοὺς θησαυρίζοντας τὰ δῶρα τῶν προσκυνητῶν ἱερεῖς· « Τὴν θήραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς » χορτάσω ἄρτων, τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ » οἱ ὄσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται (1). »

Φ. Ἐκράτησε πολὺν καιρὸν ἡ εὐλογημένη θήρα, τὸ χρυσοῦν τοῦτο κυνήγιον τῶν Λατίνων ἱερέων ;

Κ. Ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἔτη ἔθρεψαν μὲ τὸ θαῦμα τοῦτο τὴν ἀκολασίαν των [1], ἕωσού ἐπέρασε πάλιν εἰς χεῖρας τῶν Ἀνατολικῶν ὁ ἅγιος τάφος.

Φ. Ἐπῶς ;

Κ. Ὁ περίφημος Σαλαδῖνος, Σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν Ἱερουσαλήμ (1187), ἐχάρισε τὸν ἅγιον τάφον εἰς τοὺς Ἀνατολικούς (2).

Φ. Ἐπὶ τί ὄχι εἰς τοὺς Δυτικούς ;

Κ. Πρῶτον, διότι ἔλαβε τὴν πόλιν ἀπὸ τοὺς Δυτικούς, ὡς

(1) Ψαλμ. ρλβ', 15-16. — (2) VOLTAIRE, *Essai sur les mœurs et l'esprit des nations*, chap. 56.

